

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **Ł. M.**,

skazanego z art. 190 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 września 2021 r.,

w przedmiocie dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 września 2020 r.,

sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

1) pozostawić kasację bez rozpoznania;

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji Sąd Najwyższy zobligowany jest do zbadania czy odpowiada ona warunkom formalnym. W sytuacji stwierdzenia, że kasacja nie czyni zadość przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., tj. wymogom płynącym z art. 120, 429 § 1 czy 523 § 1 k.p.k. lub gdy jej przyjęcie nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu, koniecznym jest pozostawienie jej bez rozpoznania, zgodnie z brzmieniem art. 531 § 1 k.p.k.

W niniejszej sprawie kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego była niedopuszczalna z mocy ustawy, gdyż jej formuła nie respektowała ograniczeń wynikających z art. 523 § 2 k.p.k. Zgodnie z treścią tego przepisu, kasację na

korzystać można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Powyższy przedmiotowy limit dopuszczalności kasacji nie jest wprowadzie bezwarunkowy i może być wyłączony, lecz jedynie w wypadku kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) lub kasacji wniesionej przez podmiot wymieniony w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.). Przy czym żaden z tych warunków w niniejszej sprawie spełniony nie został.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd II instancji utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W., na mocy którego oskarżony Ł. M. został uznany za winnego popełnienia dwóch występków zakwalifikowanych z art. 190 § 1 k.k., za które, przy uznaniu, iż zostały popełnione w ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 k.k., została wymierzona kara 150 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł. Tak ukształtowane prawomocnie orzeczenie o karze nie mieściło się w katalogu wymienionym w art. 523 § 2 k.p.k. W kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego - co jednoznacznie wynika zarówno z przytoczonych na wstępie zarzutów, jak i jej części motywacyjnej - nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k., skutkujących wyłączeniem zawartego w art. 523 § 2 k.p.k. ograniczenia. W tych realiach kasacja obrońcy skazanego Ł. M. była niedopuszczalna z mocy ustawy, co obligowało do zastosowania dyspozycji wynikającej z art. 531 § 1 k.p.k., która nakazuje niezasadnie przyjętą kasację (przyjęta kasacja nie odpowiadała przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. - w tym wypadku art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.), pozostawić bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.